

עין משפט
גור מוצה

כ:

המביא גט פרק שני גיטין

מסורת הש"ס

גה א מ"י מיט מהל' כלי
התקנה הלכה ב סנה
עין קנה:
גו ב מ"י מיט מהלכות
גירושין מהל' טו סנה
עין ג' טו"ש א"רע"ט פ'
קנה ספק ח:
גו ג מ"י שם טו"ש
א"רע"ט שם ספק ח
כ"ב"ה:
גה ד מ"י שם ה"ל די
קנה שם טו"ש
א"רע"ט פ' קנה ספק ח:
גו ה טו"ש פ"י קנה:
גו ו ז ח מ"י פ"ד מהל'
גירושין ה"ל ב סנה שם
טו"ש פ"ד א"רע"ט פ' קנה
ספק ח:
סא ט מ"י שם ו"י
מ"י טעון וטעון
ה"ל א ה סנה עין לה
טו"ש פ"ד שם טו"ש ח"ת
ס"ב סנה כ"ל פ"י
קנה ספק ח:

התקבלי גיטך והתקבלי כתובתך שהו. אע"ג דכתבו על
איסורי הנאה כשר היינו משום דיהיב לה מיהא כל
הגט אבל הכא לא יהיב לה אלא גמורת פרעון: על מנת שתהורי
אי הגייר מגורשת. בפרק מי שאלחו (לקמן דף ע"ה). קבעי מ"ש רישא
ומ"ש סופא ומפרש לשון אחד משום
דסיפא היו מנאי ומעשה בדבר אחד
והיו מנאי בעל ומעשה קיים דקסבר
ההוא לינשא דלומר ע"מ לאו כאלמר
מעשיו דמי ואין גט יכול לחול עד
שתהורי וזו א"ל להגדרש שאין הגט
יורה הילכן אע"פ שלא המזירמו
מגורשת ודכא דקאמר בפ"ק דקידושין
(דף ו'): הילך אחריו זה נמנה ע"מ
שמהורי לי החזיר יא לא לא סבר
כההוא לינשא אלא רצה לטעמיה
דמפרש בפ"י מי שאלחו משום דהוי
מעשה קודם למנאי ואע"ג דכההוא
דלמרו נמי מעשה קודם למנאי לא
דק רצה במילתיה למינקט התנאי
כמו שז"ך להמנות ולההוא לינשא
דמפרש נמי שאלחו (לקמן ע"ה). משום
דכל האומר ע"מ כאומר מעשיו דמי
לא היו גט אלא אם כן המזירמו לבסוף
אמר דמנה המנאי וזו הוי גט מעשה
שנא ליה: ספר אחד אמר
המנאי ויא שנים ושלישה ספרים.
אע"ג דלקמן (דף כ"א): דרשי רבנן
ספר לפסירת דברים מכל מקום דרשי
נמי הן דרשי דכהא וז"ל היכי
מכשירין בפ"י בתרא (לקמן דף ע"ו): שיר
מקלמ הגט וכמנן דקף השני הוה לן
למיפסל בשני דפין משום ספר אחד
אמר רחמנא ולא שנים ושלשה ספרים
דלאמרי בפ"י דקטועה (דף י"ח). כמנה
בשני דפין פסולה ספר אחד אמר
רחמנא כו' ואור"י דשני דפין דקטועה
אירי בשני תחיות ולקמן אירי
בקלף אחד בשני עמודים:

תוספות ר"ד

ח"ד הרי זה גיטך והגיר
שלי אינה מגורשת פי'
דכיון שהיה שולא לא
יתן לה כלום ונמצא
אמות פירות באור
ע"מ שתהורי לי את
הכנס מגורשת פי' והיא
תהורי לי את הגייר
כפי קיים תנאו והגיר
נמנה דמנה ע"מ להחזיר
שמה מהנן: בעי רמי
בר המא והי מוחזקין
בטובה שהיא שלה וזו
כתוב עליה והרי היא
יוצאה מתחת ידו מהו פי'
והוא רוצה לינשא לה
ולגורשה בשם הכתוב עלי'
והתורה אורה וכתוב ונתן
על הבעל מוטל לכתוב
ולחן ובעי שהיא הגיר
או כל חפץ הכתוב עלי'
הגט שלו פי' אמרין
אקניו אקנייה ניהליה
או דלמא אשה לא ידעה
לאקניו פי' לא ידעה
לאקניו ובר שאין כתוב
להת מתן גמור כו'
שערי לחזור לה ולא
גמור ואקנייה ליה אלא
בעין שאלה נתנה לו
והוא פסול דבעי לחן
בידה שהיא חתופ של
בעל וליכא חיש אף הוא
עזר על כפר קטן שהיה
כירושלים והיה שם זקן
אחר והיה מלוה לכל
בני כפר וכתב ככתב
ידו ואחרים חותמים
וכא מעשה לפני חכמים
הרשדור ואמאי בא בעי
ספר מקנה וליכא פי' בעי
ישלוח יקנה לו קרקעותיו
ועברו לו בספר יוספור
לו למלוה הספר כתוב
ליכא אלא לאו משום
דההוא זקן הוה מקנה
להו ה' ויהיב להו מקנה
הים הכי נמי האשה
ודילמא זקן שאני דיע
לאקניו אבל אשה לא:

הא בעינא וליכתב כדנינו וזב ולא
כדנינו וזב כדנינו וזב דבולט ולא כדנינו
וזב דאילו התם מנאי וזהבא מאבראי בעא
מיניה רבא מרב נחמן כתב לה גט על טס
של זבב ואמר לה התקבלי גיטך והתקבלי
כתובתך מהו אמר ליה בתקבלה גיטה
ונתקבלה כתובתה איתביה התקבלי גיטך
והשאר לכתובתך נתקבלה גיטה והשאר
לכתובתה טעמא דאיכא שאר הא ליכא
שאר לא הוא הדין אע"ג דליכא שאר והא
קמ"ל דאע"ג דאיכא שאר יא אמר לה אין
אי לא לא מאי טעמא אוריא דמגילתא
הוא ת"ר הרי זה גיטך והגיר שלי אינה
מגורשת על מנת שתהורי לי את הגייר
הרי זו מגורשת יבעי רב פפא ב' בין שיטה
לשיטה ובין תיבה לתיבה מאי תיקן ותיפוק
ליה כו' דספר אחד אמר רחמנא ולא שנים
ושלישה ספרים לא צריכא דמגוריה יבעי רמי
בר המא הוי מוחזקים בעבד שהוא שלו ונמי
כתוב על ידו והרי הוא יוצא מתחת ידה מהו
מי אמרינן אקניו אקניי לה או דלמא הוא
מנפשיה עייל אמר רבא ותיפוק ליה דכתב
שיכול להודיף הוא ולרבא קשיא מתניתין
על היר של עבד בשלמא מתני' לרבא לא
קשיא כעדי מסירה ורבי אלעזר היא אלא
לרמי בר חמא קשיא לרמי בר חמא נמי
לרבי קשיא ובכתובת קעקע השתא דאחית
לרבי מתניתין (לרבא) נמי לא תיקשי
בכתובת קעקע מאי הוי עליה תא שמע
דאמר ריש לקיש הגורדות אין להן חוקה
בעי רמי בר חמא הוי מוחזקין בטבלא
שהיא שלה ונמי כתוב עליה והרי היא
יוצאה מתחת ידו מהו מי אמרינן אקניו
אקנייה ליה או דלמא (אשה) לא ידעה
לאקניו אמר אבי ת"ש אף הוא העיד על
והיה בו זקן אחד והיה מלוה לכל בני הכפר וכתב בכתב ידו ואחרים חותמים
ובא מעשה לפני חכמים והרשדורו ואמאי הא בעינא כספר מקנה וליכא
אלא לאו משום דאמרינן אקניו אקנייה להו אמר רבא ומאי קושיא דילמא
זקן

הא בעינא וליכתב כדנינו וזב ולא
כדנינו וזב כדנינו וזב דבולט ולא כדנינו
וזב דאילו התם מנאי וזהבא מאבראי בעא
מיניה רבא מרב נחמן כתב לה גט על טס
של זבב ואמר לה התקבלי גיטך והתקבלי
כתובתך מהו אמר ליה בתקבלה גיטה
ונתקבלה כתובתה איתביה התקבלי גיטך
והשאר לכתובתך נתקבלה גיטה והשאר
לכתובתה טעמא דאיכא שאר הא ליכא
שאר לא הוא הדין אע"ג דליכא שאר והא
קמ"ל דאע"ג דאיכא שאר יא אמר לה אין
אי לא לא מאי טעמא אוריא דמגילתא
הוא ת"ר הרי זה גיטך והגיר שלי אינה
מגורשת על מנת שתהורי לי את הגייר
הרי זו מגורשת יבעי רב פפא ב' בין שיטה
לשיטה ובין תיבה לתיבה מאי תיקן ותיפוק
ליה כו' דספר אחד אמר רחמנא ולא שנים
ושלישה ספרים לא צריכא דמגוריה יבעי רמי
בר המא הוי מוחזקים בעבד שהוא שלו ונמי
כתוב על ידו והרי הוא יוצא מתחת ידה מהו
מי אמרינן אקניו אקניי לה או דלמא הוא
מנפשיה עייל אמר רבא ותיפוק ליה דכתב
שיכול להודיף הוא ולרבא קשיא מתניתין
על היר של עבד בשלמא מתני' לרבא לא
קשיא כעדי מסירה ורבי אלעזר היא אלא
לרמי בר חמא קשיא לרמי בר חמא נמי
לרבי קשיא ובכתובת קעקע השתא דאחית
לרבי מתניתין (לרבא) נמי לא תיקשי
בכתובת קעקע מאי הוי עליה תא שמע
דאמר ריש לקיש הגורדות אין להן חוקה
בעי רמי בר חמא הוי מוחזקין בטבלא
שהיא שלה ונמי כתוב עליה והרי היא
יוצאה מתחת ידו מהו מי אמרינן אקניו
אקנייה ליה או דלמא (אשה) לא ידעה
לאקניו אמר אבי ת"ש אף הוא העיד על
והיה בו זקן אחד והיה מלוה לכל בני הכפר וכתב בכתב ידו ואחרים חותמים
ובא מעשה לפני חכמים והרשדורו ואמאי הא בעינא כספר מקנה וליכא
אלא לאו משום דאמרינן אקניו אקנייה להו אמר רבא ומאי קושיא דילמא
זקן

הא בעינא וליכתב כדנינו וזב ולא
כדנינו וזב כדנינו וזב דבולט ולא כדנינו
וזב דאילו התם מנאי וזהבא מאבראי בעא
מיניה רבא מרב נחמן כתב לה גט על טס
של זבב ואמר לה התקבלי גיטך והתקבלי
כתובתך מהו אמר ליה בתקבלה גיטה
ונתקבלה כתובתה איתביה התקבלי גיטך
והשאר לכתובתך נתקבלה גיטה והשאר
לכתובתה טעמא דאיכא שאר הא ליכא
שאר לא הוא הדין אע"ג דליכא שאר והא
קמ"ל דאע"ג דאיכא שאר יא אמר לה אין
אי לא לא מאי טעמא אוריא דמגילתא
הוא ת"ר הרי זה גיטך והגיר שלי אינה
מגורשת על מנת שתהורי לי את הגייר
הרי זו מגורשת יבעי רב פפא ב' בין שיטה
לשיטה ובין תיבה לתיבה מאי תיקן ותיפוק
ליה כו' דספר אחד אמר רחמנא ולא שנים
ושלישה ספרים לא צריכא דמגוריה יבעי רמי
בר המא הוי מוחזקים בעבד שהוא שלו ונמי
כתוב על ידו והרי הוא יוצא מתחת ידה מהו
מי אמרינן אקניו אקניי לה או דלמא הוא
מנפשיה עייל אמר רבא ותיפוק ליה דכתב
שיכול להודיף הוא ולרבא קשיא מתניתין
על היר של עבד בשלמא מתני' לרבא לא
קשיא כעדי מסירה ורבי אלעזר היא אלא
לרמי בר חמא קשיא לרמי בר חמא נמי
לרבי קשיא ובכתובת קעקע השתא דאחית
לרבי מתניתין (לרבא) נמי לא תיקשי
בכתובת קעקע מאי הוי עליה תא שמע
דאמר ריש לקיש הגורדות אין להן חוקה
בעי רמי בר חמא הוי מוחזקין בטבלא
שהיא שלה ונמי כתוב עליה והרי היא
יוצאה מתחת ידו מהו מי אמרינן אקניו
אקנייה ליה או דלמא (אשה) לא ידעה
לאקניו אמר אבי ת"ש אף הוא העיד על
והיה בו זקן אחד והיה מלוה לכל בני הכפר וכתב בכתב ידו ואחרים חותמים
ובא מעשה לפני חכמים והרשדורו ואמאי הא בעינא כספר מקנה וליכא
אלא לאו משום דאמרינן אקניו אקנייה להו אמר רבא ומאי קושיא דילמא
זקן

מסורת הש"ס
6) (תוספתא פ"ד) לקמן
פ"ה (ט) וטו"ש י"א,
7) (גמל ט: י"ג) ר"מ
מ"י (ט) מנחות פ"ד ב"ב
10) (ר"ל מ"י) א' עדות
פ"ב מ"י (ט) ונכריס ד"ן,
11) (טו) וטו"ש ח"א: א' (לעיל
ט) (ט) ונכריס ד"ן, ב' י"ג
מנל דה,

תורה אור השלם

1. וישעיה את צ"ן נוד
הקדש וזבב טהור וכתבו
עליו כתובת פתוחו חותם
קדש לוי' שמות טל ל
2. כי יקח איש אשה
ובעלה והיה אם לא
קדש לוי' כבעינן ויכתב
בה עדות דבר וכתב לה
ספר כריתת ונתן בקדש
ושלחה מביתו:
דברים כ"ד א
3. ואקח את ספר
המקדש את החתום
המקדש והחוקק ואת
הגדלו: ירמיהו לב יא

גיליון הש"ס

גם' בין שיטה לשיטה פי'
לקמן דף כ"א ע"ב סנה
ד"ה יא ז:

מוסף רש"י

הגירוי שלי. לא יהיב לה
ולא מדי' וכתמל אסר
ומנן כדא' וישעיהו על
הגירדות. כהה דקא. על
ס' (במדבר ל"ג) נדרות לאן
וכחיות פ"ד נדרות לאן
ולו דבר המהלך נדרים
ובשוקים ורש"י: ב"ב
17.) אין להן חוקה. אין
המתקין כס' יכול למר
לקוחין טו' כד' שמה מלפן
ובכסות כסות לפי שדרכן
להלך בשבות (כתובות פ'
17.) ונכריס וטו"ש.

תורה אור השלם
1. וישעיה את צ"ן נוד
הקדש וזבב טהור וכתבו
עליו כתובת פתוחו חותם
קדש לוי' שמות טל ל
2. כי יקח איש אשה
ובעלה והיה אם לא
קדש לוי' כבעינן ויכתב
בה עדות דבר וכתב לה
ספר כריתת ונתן בקדש
ושלחה מביתו:
דברים כ"ד א
3. ואקח את ספר
המקדש את החתום
המקדש והחוקק ואת
הגדלו: ירמיהו לב יא

גיליון הש"ס
גם' בין שיטה לשיטה פי'
לקמן דף כ"א ע"ב סנה
ד"ה יא ז:

מוסף רש"י
הגירוי שלי. לא יהיב לה
ולא מדי' וכתמל אסר
ומנן כדא' וישעיהו על
הגירדות. כהה דקא. על
ס' (במדבר ל"ג) נדרות לאן
וכחיות פ"ד נדרות לאן
ולו דבר המהלך נדרים
ובשוקים ורש"י: ב"ב
17.) אין להן חוקה. אין
המתקין כס' יכול למר
לקוחין טו' כד' שמה מלפן
ובכסות כסות לפי שדרכן
להלך בשבות (כתובות פ'
17.) ונכריס וטו"ש.

תוספות ר"ד
ח"ד הרי זה גיטך והגיר
שלי אינה מגורשת פי'
דכיון שהיה שולא לא
יתן לה כלום ונמצא
אמות פירות באור
ע"מ שתהורי לי את
הכנס מגורשת פי' והיא
תהורי לי את הגייר
כפי קיים תנאו והגיר
נמנה דמנה ע"מ להחזיר
שמה מהנן: בעי רמי
בר המא והי מוחזקין
בטובה שהיא שלה וזו
כתוב עליה והרי היא
יוצאה מתחת ידו מהו פי'
והוא רוצה לינשא לה
ולגורשה בשם הכתוב עלי'
והתורה אורה וכתוב ונתן
על הבעל מוטל לכתוב
ולחן ובעי שהיא הגיר
או כל חפץ הכתוב עלי'
הגט שלו פי' אמרין
אקניו אקנייה ניהליה
או דלמא אשה לא ידעה
לאקניו פי' לא ידעה
לאקניו ובר שאין כתוב
להת מתן גמור כו'
שערי לחזור לה ולא
גמור ואקנייה ליה אלא
בעין שאלה נתנה לו
והוא פסול דבעי לחן
בידה שהיא חתופ של
בעל וליכא חיש אף הוא
עזר על כפר קטן שהיה
כירושלים והיה שם זקן
אחר והיה מלוה לכל
בני כפר וכתב ככתב
ידו ואחרים חותמים
וכא מעשה לפני חכמים
הרשדור ואמאי בא בעי
ספר מקנה וליכא פי' בעי
ישלוח יקנה לו קרקעותיו
ועברו לו בספר יוספור
לו למלוה הספר כתוב
ליכא אלא לאו משום
דההוא זקן הוה מקנה
להו ה' ויהיב להו מקנה
הים הכי נמי האשה
ודילמא זקן שאני דיע
לאקניו אבל אשה לא:

הקומץ (מנחות דף ל"ג). משום דכתיב זהו וכמתם כמינה תמה אצל גט ליכא קפידא דלפי' ספר ודיו לא בעינן גט דספר דכתיב גט
לספירת דברים הוא דלמא (לקמן כ"א): **בכתובת** קעקע. מדאורייתא ליכא איסורא עד שיכתוב ויקעקע בדיו וכחול דמתן בפ"ג
דמכות (דף כ"א). ולר' שמעון אינו חייב אפי' כתב וקעקע עד שיכתוב את השם פי' שם דע"ו דמפרש התם בגמרא ומיהו איסורא דרבנן איכא
הכא דלפי' אסר מקלה אסור ליתן על גבי מכתו מפני שגורא ככתובת קעקע ואפי' הוה הכא איסורא דאורייתא מ"מ הוי גט דלאמרי'
לעיל כתבו על איסורי הנאה כשר אע"ג דאסור לכתוב דהא מיהמי בליסורי הנאה: **ת"ש** דאמר ריש לקיש הגורדות אין להם חוקה.
פי' לאלתר אלא עד ג' שנים יש להם חוקה דלאמרינן בחוקת הבתים (ב"ב דף ט"ו). וז"ל מתני' הוה ליה ללמאי דמתן התם (דף כ"ח). העבדים
חוקתן ג' שנים מיום ליום אבל לאלתר לא ועוד מאי קמ"ל ריש לקיש מתני' היא דוחק לומר כמו שפי' הרב ר' יהודה מקורב"ל דריש לקיש
אלא לאשמעינן אפי' כשה"ג דאירי הכא שהגט כתוב על ידו או על קרן של פרה דליכא הוכחה קאת דיהביה לאשה אפי' אין לה חוקה
ולהכי מייתי מ"ל ד"כ' הוה ליה לפרושי כהדיא כיון דלא אינע"ך לאשמעינן אלא כפי' האי גוונא אלא י"ל דמתמני' לא שמעינן גורדות
דה"ל דוקא עבדים דבני דעת ועיילי מנפשייהו אצל גורדות אין דרכם לילך לבית איש נכרי ולהכי ה"ל הכא שהגט כתוב על ידו ומותק גורות
שואו שלה יש לה חוקה כפי' מיהמי מגורדות דאין להם חוקה אע"פ שיש הוכחה דלא עיילי מנפשייהו כמו עבדים: **אשה** לא ידעה
לאקניו. פירוש בדבר שהוא מחזיר לה ולא גמרה ומקינא ליה אלא גמרה שאלה משאלתו לו אע"ג דאמר' לעיל דממי כתיבת סופר
אקטו ליה רבנן מדדיה מ"מ טבלא דידה לא מקטו ליה וז"ל ופי' לא ידע מתני' (ד'd'
גיטא וי"ל דמאי לדמיה דכותבת על קלף דבעל אלא שנתנת שכן הכתיבה ור' אשי דפשיט מיהא שמעו ליה דאירי בקלף שלה:
וכותב בכתב ידו ואחרים חותמים. ואם תאמר מה ענין שטרי הלואה לגט דאיש אלא לראיה ואפי' כמלוה אלא פה היה גובה
(שם ח"א): המוכר שדהו עבדים גובה מנכסיו משועבדים וגורא לפרש דגורא לגמרא דמסתמא כיון שהיה מלוה לכל בני העיר גם
הם היו עושים לו טובה וטמנים לו נמנתה או מוכרים לו שדות דפעמים שלא היו קניין לו אלא בשטר כגון שדי נמונה ק"ן או
מכירה ק"ן וגם השטרות האלו היה כותב אותם ואחרים חותמים:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones